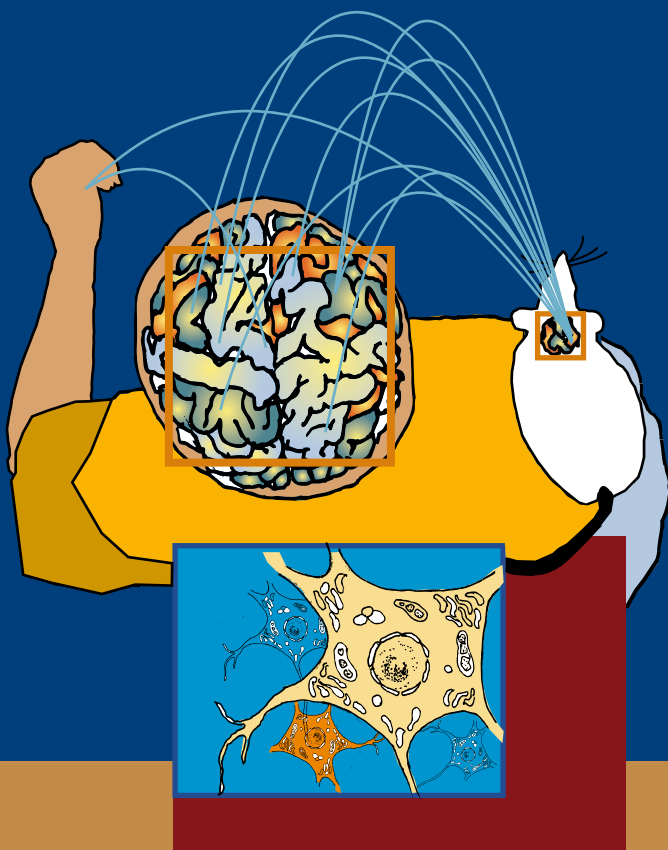

Knoll József

Az emberiség jövője

A társadalomteremtő agykérgi mechanizmusok elemzésére épített jövőkép

Simmelweis Kiadó

TER
OX
ly

e-könyveit kinyomtathatja digitális műhelyünkben!

POSZTER
BOX

Digitális műhely

Konferencia-, művészeti, dekorációs poszterek
nyomtatása, tervezése papírra, vászonra
hozott téma alapján vagy a kínálatból
Prezentációkészítés
Fénymásolás

A Semmelweis Egyetem központjában!
1089 Budapest, Nagyvárad tér 4.
Semmelweis Egyetem, NET, 1. emelet,
a büfével szemben
Tel.: 459-1500/56218, 06 20 374-0160
E-mail: bralaj@net.sote.hu

Az emberiség jövője

A társadalomteremtő agykérgi mechanizmusok elemzésére
épített jövőkép

Knoll József

ISBN 978 963 9879 74 4

© *Dr. Knoll József, 2010*

A könyv és adathordozó (legyen az e-könyv, CD vagy egyéb digitális megjelenés) szerzői jogi oltalom és kizárólagos kiadói felhasználási jog alatt áll. Az e-könyv kódrendszer – DRM, avagy digitális másolásvédelem – feltörése bűncselekmény! Bármely részének vagy egészének mindennemű többszörözése kizárólag a /szerkesztő, a szerzők és a kiadó/ előzetes írásbeli engedélye alapján jogszerű.

Felelős kiadó: Táncos László igazgató

Borítóterv: Eisenberger Réka

Tördelőszerkesztő: Békésy János

SKD: 276e

Előszó

Mióta az ember társadalmi lényként él a földön, jobb kezével épít és baljával elpusztítja azt, amit már megalkotott. Mindmáig törvényszerű, hogy időről időre, hol itt, hol ott, egymás szervezett gyilkolásába kezdenek államok uralkodó elitjei (háború), egy államon belül végzetesen kétféle hasadt uralkodó elit (polgárháború), vagy uralkodó elitjük ellen lázadó alattvalók (forradalom). Minél hatékonyabbá válnak a technikai lehetőségek, annál brutálisabbá válik az öldöklés és rombolás. Eddigi csúcst a 20. században, két, mindössze 31 éven belül lezajlott kataklizmával, az 1. és 2. világháborúval, a moralitás végső feladásával, a holokauszttal, és legújabb fejleményként az öngyilkos merénylők sorozatgyártásával, az egyre inkább ellenőrizhetetlenebbé váló terrorizmussal érte el. Miért és hogyan született és vált ilyenné az emberi társadalom, és hogyan változik majd szükségszerűen a jövőben?

E kérdésekre adható **racionális** válasz megközelítésére dolgoztam ki az emberi agykéreg néhány eddig figyelembe nem vett alapvető fontosságú, társadalomteremtő működési mechanizmusának elemzésére épülő elméletemet, melynek konklúziója, hogy az emberiség a még ma is mítoszvezérelt létállapotából akkor léphet át békés rációvezérelt korszakába, amikor a tudomány/technika fejlődési szintje a végül homogenizálódott emberi társadalom minden tagja számára már kielégítő minőségű életet tud majd biztosítani (Joseph Knoll. *The Theory of Active Reflexes. An Analysis of Some Fundamental Mechanisms of Higher Nervous Activity.* Akadémiai Kiadó, Budapest; Hafner Publishing Company, New York, 1969; Joseph Knoll: *The Brain and Its Self. A Neurochemical Concept of the Innate and Acquired Drives.* Springer, Berlin, Heidelberg, New York, 2005; Knoll József: *Az agy és tudata. A veleszületett és szerzett hajtóerők működésének neurokémiai értelmezése.* Akadémiai Kiadó, 2006).

Elméletem lényege annak bizonyítása, hogy a legfejlettebb lények, az emlősök fejlődése során, az utolsó nagy minőségi ugrás annak az agykérgi mechanizmusnak kifejlődése volt, mely lehetővé tette, hogy a faj egyedei egymás működését befolyásolni (manipulálni) tudják. Ez volt az élettani alapja az egyedek együttműködési lehetősége, a társadalmi létforma kialakulásának. Annak például, hogy mindmáig 5-6 éves nőtény oroszlán együttesen választja le a megtámadott nyájnak azt a tagját, amelyet majd

elejt, így zsákmányszerzési esélyük lényegesen nagyobb, mint az egyedi vadászé.

Monográfiámban kísérleti eredményeim alapján konkrétan a következő problémákat elemzem:

*Hogyan épül be egy már korlátozottan manipulálhatóvá fejlődött emlőállat agykérgébe, mindig egy az egyed illetve a faj fennmaradását biztosító **veleszületett hajtóerőre** alapozva, a kollektív együttműködés lehetőségét megteremtő új mechanizmus, az egyed illetve a faj fennmaradásához már nem szükséges **szerezett hajtóerő**?*

Hogyan fejlődött végül ez az új mechanizmus korlátlan teljesítményre képes szintre, és született meg a mai ember, a Föld legmanipulálhatóbb lényé, mely megteremthette unikális társadalmát?

*Hogyan működik szimultán az emberi agykéregben két mechanizmus: a mítoszokat, egy nem létező világot (művészetet) veleszületetten teremteni képes **káosz**, és a való világ ismeretével ugyan nem születő, de annak működését megismerni, tudományt teremteni képes **rend** (ráció)?*

Miért teremthette meg az életminőségének folyamatos javítására törekvő ember először csak a különböző nyelveken beszélő, heterogén mítoszokat teremtő etnikumok, egymást gyilkoló, még kiegyensúlyozatlan társadalmi létformáját?

*Miért szükségszerű, hogy a tudomány fejlődése, a való világ tényleges működése megismerésének eredményeként az emberiség végül célba érjen, és **megteremtse létformájának végleges egyensúlyi állapotát, a homogenizálódott, egynyelvűvé vált, békében élő rációvezérelt társadalmát?***

A földi élet mintegy 4 milliárd éves fejlődése során mind magasabb szervezettségű fajok alakultak ki egymásból. Az élet a tengerben született és onnan jutott ki a szárazföldre. Évszázmilliók alatt fejlődtek ki a kételtűek, hüllők, és a fejlődés csak mintegy 40-60 millió évvel ezelőtt jutott el a csúcáig, az emlősök megjelenéséig.

Természetes, hogy a túlélés szempontjából mindig is rendkívüli jelentőségű volt a faj egyedei közötti kommunikáció. Már a baktériumok is képesek kémiai anyagok termelése útján csoportokba tömörülni. A tengerben fejlődő élőlények esetében elsősorban a vízben gyorsan és jól terjedő hangok képzésével és csak alárendelt jelentőséggel specifikus kémiai anyagok terjedésével megvalósított kommunikációs technikák születtek. A vízből a szárazföldre kerülő élet fejlődése során főleg a kémiai anyagok révén, de a hangok útján biztosított technikák tökéletesedtek. A kémiai anyagok útján történő kommunikáció finomodásával, amint azt a méhek,

hangyák élete bizonyítja, már több mint 100 millió évvel az emlősök megjelenése előtt sajátos „társadalmi” létformák születtek és élnek máig.

A kommunikációs technika továbbfejlődése számára is minőségi ugrást jelentett az emlősök megjelenése és az agyvelő fejlődésével az egyre hatékonyabb együttműködésre képes fajok megszületése. Még nem tudjuk mikor és melyik volt az első emlős, mely képessé vált *szerzett hajtóerők* agykérgébe építésére. Először erre *csak korlátozottan* képes emlős fajok, a domesztikálható állatok fejlődtek ki és mai ismereteink szerint mindössze csak 143-144 ezer évvel ezelőtt, jelent meg *a szerzett hajtóerőket és ezek révén fix tudást agykérgébe már korlátlanul beépíteni képes mai ember, aki unikális agykérgének és hangképző szervének köszönhetően megteremthette a legtükéletesebb kommunikációs technikát, a beszédet, így vált a Föld egyetlen magasrendű társadalmi létformában élő, élete minőségét szüntelenül javítani képes lényévé.*

Elméletem a szerzett hajtóerők és az ezek révén rögzülő kiolthatatlan feltételes reflex (KFR)-láncolatok, a fix tudás, agykéregbe épülése kísérletes elemzésének eredményeire épül. Végző konklúzióm, hogy a befolyásolhatatlan természeti csapásoktól (földrengés, tűzhányó kitörés, cunami, stb.) eltekintve, mindaz, ami az emberiséggel eddig történt, most történik, és a jövőben még történni fog, az együttműködő agykérges élettani funkciói összetevékenységének eredménye. Az emberhez természetfeletti nem tartozik, kizárólag agykérges működése teszi olyanná, amilyenek ma ismerjük. Mivel az ember nem születik a való világ működési mechanizmusának ismeretével, máig élő misztikus hiteivel teremthette csak meg társadalmi létformáját. Amint a tudomány fejlődésével képessé válik rációvezérelt társadalmának megteremtésére, már nem lesz szüksége misztikus hiteire és azok maradéktalanul történelmi múlttá fognak válni.

Minden ember mélyrehatóan csak piciny szakterületét ismerheti. Nyilvánvaló tehát, hogy az eddig élt emberek felhalmozott tudása olyan közkinccs, melynek produktumait *mindnyájan az azokat teremtő összefüggések tényleges/alapos ismerete nélkül élvezzük.* Mindazonáltal, új felismerések, összefüggések, elméletek lényegét mindenki kellő figyelem ráfordításával megértheti, mert ehhez szerencsére nincsen szükség az alapozó kutatási eredmények totális ismeretére. Ez a könyv *a monográfiáimban mondani-valómat alátámasztó kísérletek részletes leírása és elemzése elhagyásával* próbálja az agy kutatásban nem jártas olvasót elméletemmel megismertetni.

Bevezetés

Elméletem mottója:

Az ember a való világot megismerő, tudományt-teremtő, ráció-vezérelt agykérgi működése nélkül nem maradhatna életben; egy nem létező világot, mítoszt, művészetet teremtő, agykérgi funkciója (álom/álmodozás) nélkül nem volna érdemes élnie.

Darwinnak már korszakalkotó könyve címében: „The origin of species by means of natural selection or the presentation of favoured races in the struggle of life” („A fajok eredete természetes kiválasztódás útján vagy a létért való küzdelemben előnyhöz jutott fajták fennmaradása”) örök érvényű tömörséggel sikerült megfogalmaznia a földi élet több mint 4 milliárd éves fejlődését alapvetően meghatározó mechanizmust.

Az én munkám lényege annak a szerzett hajtóerő agykéregbe építési mechanizmusának elemzése, mely megteremtette a domesztikálható állatokat és tovább fejlődve az emberi társadalmat. A ma még túlnyomó többségében méltatlan körülmények között élő milliárdok társadalma helyébe egy mindenki számára agykérgi adottságainak optimális kihasználására alkalmas feltételeket teremtő társadalom megvalósításához, *melyet a tudomány egyetlen lényegi feladatának tekintek*, a földi élet fejlődéstörténete évmilliárdok óta zajló eseményeinek még oly alapos ismerete sem ad kulcsot. Az ember, mint társadalmi lény történetének megértéséhez, jövőjének tudatos formálásához, molekuláris szinten kell a szerzett hajtóerőnek a domesztikálható állatok megjelenésétől a Homo sapiens sapiens agykérgében tökéletessé válásáig tartó fejlődési folyamatát megismerni. Ez a kutatás engedi meg annak végleges érvényű értelmezését, hogy az emberi agykéregnek, ennek a 100 milliárdnál is több neuronból álló hálózatnak, az embert emberré varázsló, az emberi társadalmat a maga képére formálva megteremtő szervnek működésétől miért szükségszerűen elválaszthatatlan az egyedek kommunikációját megteremtő, a valóságban nem létező tudat.

Pavlov korszakalkotó felfedezése indította el az agy és tudat viszonyáról alkotott, célba éréssel kecsegtető tudományos gondolkodást. Ő ugyanis, amikor 100 évvel ezelőtt az évezredek óta asszociációként is-

mert pszichés jelenségről *kísérletesen* bizonyította be, hogy annak lényege új kapcsolat kialakulása agykérgi neuronok között, ezzel a tudományos elemzés útjára terelte a „lelki” működések értelmezését.

Az ember, a Föld egyetlen alkotásra és pusztításra képes, így legcso-dálatosabb és legszörnyűsegebb élőlénye. Lelkivilágáról költők, írók már évezredek óta lenyűgöző leírásokat adtak/adnak. Az olvasók milliárdjainak túlnyomó többsége a lírai leírásokat mindig is kielégítő magyarázatként élte meg, és éli meg ma is. Akik a még oly elragadó leírásoknál többre, az ember pszichés működése mozgatórugóinak elemzésére vágnak, azok számára a legmeggyőzőbb, a leginkább tudományosnak tűnő, ezért legjobban elfogadott magyarázat mindmáig az, amelyet Freud adott. Bármennyire jogos kritika érte/éri az egzakt tudomány szempontjából Freud lenyűgöző értekezéseit, tagadhatatlanul övé volt a művészet/tudomány határmezsgyéjén eddig írt legnagyobb hatású életmű, mely totalitásában próbálta megragadni, értelmezni az embert, mint társadalmi lényt.

Bár Pavlov úttörő felfedezése óta eltelt évszázadban az agykutatás a neuronok alapvető működését szabályozó anyagok, mechanizmusok részleteit illetően máig már rendkívül nagy eredményeket ért el, mind- eddig olyan elmélet, amely racionális élettani magyarázatot adna arra, hogy milyen sajátos agykérgi funkció megjelenése tette lehetővé olyan emlősállatok kifejlődését, melyek egyedei már együttműködésre, együtt- vadászásra voltak képesek, nem született. Nincs továbbá ésszerű hipotézis arra, hogy milyen további agykérgi funkció-változás eredményezte végül a ma élő ember megjelenését, melynek egyedei olyan szintű együttműkö- désre voltak már képesek, mellyel megteremtették a földi élet legfejlettebb formáját, az életminőséget egyre hatékonyabban javítani képes emberi tár- sadalmat. Több mint 50 évi kísérletes munkámra épülő elméletem arra próbál választ adni, hogy az ember milyen agykérgi működési mechaniz- musoknak köszönhetően vált unikális társadalmi lényvé; miért él még ma is mítoszvezérelt létformában; és miért jár már közel ahhoz, hogy végső egyensúlyi állapotába, rációvezérelt korszakába jusson.

*

A Föld élővilágának legfejlettebb tagja, a *Homo sapiens sapiens*, rendszertanilag az emlősök (Mammalia) osztályába, azon belül a főemlő- sök (Primates) rendjébe, azon belül a majmok és emberek (Anthropoidea) alrendjébe, azon belül az emberfélék (Hominidea) családjába tartozik.

E család számos tagjának (pl. Pithecanthropus erectus, Sinanthropus pekinensis, Roanthropus dawsoni, Homo heidelbergensis, Homo sapiens fossilis) kihalása után, ma egyetlen képviselője. Az emberi faj egymással egyenértékű rasszokra oszlik.

Mivel az ember nem születik annak a való világnak ismeretével, amelyhez tartozik, viszont az agykérgében működő káosz (álom, álmodozás → művészet) segítségével, végtelen kapacitással tud egy mítoszokra épülő, nem létező világot teremteni, amelyet valóságosnak tételezve éli le életét, amióta él, erre az agykérgi funkcióra épül kiegyensúlyozatlan, egymást öldöklő társadalmi létformája. Ahhoz, hogy rációvezérelt társadalomban élhessen, a létező valóságról kellő tudást kellett szereznie. *Ismeretei mára jutottak el olyan szintre, mellyel lassan terminálni lesz képes földi léte első fázisát, mítoszvezérelt társadalmi létállapotát. A megállíthatatlan gyorsulással fejlődő tudomány révén fogja végül a homogenizálódó emberi társadalom megteremteni a minden egyede számára emberhez méltó minőségű életet biztosító rációvezérelt létformáját: azt az egyensúlyi állapotát, melyben remélhetőleg évmillióig, amíg egy természeti katasztrófa a földi életnek végét nem veti, békében élhet.*

Az ember eddig leélt mintegy 150 ezer évének története bizonyítja, hogy társadalmi létformájának egyetlen, örök hajtóereje egyedei életminőségének folyamatos javítása. Egy hajtóerő ismerete bizton határozza meg a célt, de mivel minden célorientált cselekvés a próba-szerencse útján halad előre, nem tudhatjuk, hogy még mennyi emberi szenvedés árán és mennyi idő múlva kezdheti majd el az ember békés, rációvezérelt életszakaszát. Csak annyi bizonyos, hogy emberi erővel megállíthatatlanul halad célja felé és előrehaladása független attól, hogy az éppen élők milyen hányada van ennek a fejlődési trendnek tudatában.

*

Munkám sarokköve annak korai (1953) felismerése volt, hogy a **szerezett hajtóerő** beépítésére képes agykéreggel rendelkező emlősök megjelenése, majd ennek a mechanizmusnak evolúciója vezetett el a földi élet minőségi fejlődésének csúcsáig, a mai ember megjelenéséig. A szerzett hajtóerőnek, ennek az egérben még nem működő, de patkányban már jól vizsgálható agykérgi mechanizmusnak az 1950-es években végzett alapos elemzése világította meg számomra, hogy:

Milyen agykérgi mechanizmus működésének eredményeként van az embernek, a való világ természetes elemének, a valóságban nem létező tudata.

Miért volt szükségszerű, hogy az emberi társadalom a mítoszvezérelt létformával indulhatott csak el fejlődésének útján.

Miként jutott el e létforma mai, már lezáruló félben lévő állapotáig, és halad feltartóztathatatlanul, végső egyensúlyi állapotának, a rációvezérelt emberi társadalomnak kimunkálása felé.

*

Mind a további kutatás, mind a tovább gondolkodás számára kulcsfontosságú annak belátása, hogy a mítoszvezérelt létformáját immár lezárni készülő mai ember története akkor kezdődött el, amikor kifejlődött a szerzett hajtóerő beépítésére képes agykéreggel rendelkező *első* emlősfaj. Ma még nem tudjuk, hogy hány millió évvel ezelőtt élt, és melyik volt ez a faj. Azt sem tudjuk, hogy amíg a ma élő ember, a legtökéletesebb módosulat megszületett, a mindig próba-szerencse útján haladó evolúció hány ilyen képességgel rendelkező variánst teremtett. Mint mindig, az idő haladásával a részletek majd ismertté fognak válni.

Annyi bizonyos, hogy a mintegy 4 milliárd éves földi élet valóban csak pillanatokkal ezelőtt érkezett el fejlődésének csúcsára. Az emberi társadalom mai gondjai megoldásának gyorsítása érdekében kell a kutatásnak a továbbiakban tisztáznia azt, hogy miként vált az evolúció során a szerzett hajtóerő megszerzésére még képtelen emlős agykéreg e funkcióra alkalmassá; miként fejlődött a szerzett hajtóerő beépítésére ugyan csak korlátozottan képes, így már manipulálható, domesztikálható állatok agykérge addig, míg az evolúció végeredményeként megszületett a korlátlanul manipulálható ma élő ember. Csak a szerzett hajtóerőt és azok révén rögzülő KFR-láncolatokat, fix tudást, nagy sebességgel agykérgébe építeni képes ember teremthette meg a kollektív együttműködés legfejlettebb formáját, az emberi társadalmat.

Az ember társadalmi létformájának élettani alapja, hogy minden ember korlátlanul manipulálható agykéreggel születik. Életének alakulása döntően születési adottságaitól függ. Társadalmi lényként, létének alapja, hogy a család/iskola/társadalom triász agykérgét manipuláló (nevelő) munkájának katalízisével olyan hajtóerőket szerez, melyek biztosítják a társadalmi érdek elsőbbségét, még

a veleszületett hajtóerőkkel determinált érdekei ellenében is. *Ha az ember nem lett volna úgy manipulálható, hogy Istenért, Királyért, Hazáért akár életét is feláldozza, ma társadalmi lényként nem tarthatna ott, ahol ma tart; de éppen 150 ezer éves fejlődése során jutott el annak a racionális társadalmi létformának küszöbére, melyben életét már senkinek sem kell majd közösségi érdekből feláldoznia.*

Valójában ilyen egyszerű a történet, de végeláthatatlan a sok ezer év alatt felgyűlt interpretáció, amely az agykéregben működő, *e funkcióért ténylegesen felelős mechanizmus ismerete nélkül* próbálja értelmezni az emberi társadalom születését és működését. Csak az emberi társadalmat a maga képeire teremtő és annak megállíthatatlan fejlődését biztosító agykérgi mechanizmusok ismerete teszi majd lehetővé az emberi társadalom eddig megtett útjának és elvárható továbbfejlődésének racionális értelmezését.

Kutatásaim ahhoz a végkonklúzióhoz vezettek, hogy mindenki élete bármely pillanatában annyi, amennyi szerzett hajtóerőt, és azok révén beépített fix tudást rögzített addig élete során agykérgébe. Ezért minden közösség tagja úgy él, az lesz a világnézete, ahogyan a család/iskola/társadalom triász agykérgét a történeti/vallási tradícióknak megfelelően manipulálta. Csak azok a hajtóerők és az azok révén beépített fix tudás determinálhatják az ember tevékenységét, amelyek a születésétől kezdve a teljes érettség kialakulásáig agykérgébe szilárdan rögzültek. Társadalmak minden tagja e manipulációnak megfelelően tartja a maga számára természetesnek, egyedül lehetségesnek, erkölcsösnek/tisztességesnek a tőle elvárt viselkedést.

Japán, a 2000 éven át a világtól elzártan élő szigetország polgárait a család/iskola/társadalom triász úgy manipulálta, hogy a 2. világháborúban a japán katona meghalt, de nem adta meg magát. Boldogan áldozta fel kamikazeként életét a császáráért, még akkor is, amikor minden ellenállás már nyilvánvalóan értelmetlen volt.

Vagy például, a mindössze 12 évig tartó Hitler-i birodalom úgy manipulálta a világ egyik legalkotóképesebb népét, hogy minél nyilvánvalóbbá vált a bukása a 2. világháborúban, annál irracionálisabban vívta harcát. Ezt jól illusztrálja, hogy a háború utolsó, alig 10 hónapja alatt, a tökéletesen értelmetlenné vált harc esztelen folytatása miatt, 4.8 millió német katona és polgár pusztult el, 70%-kal több mint előtte 5 év alatt.

Vagy például, a saját hagyományai szerint manipulált agykérgű moszlim közösség hősnek tekinti azt az öngyilkos merénylőt, aki ártatlan emberekkel, akár iskolás gyerekekkel teli autóbust robbant fel, csak úgy mint azt az apát/testvért, aki 'tisztességből' öli meg leányát/húgát, mert a szerencsétlent megerőszakolták.

Csak a természetes fejlődés, a rációvezérelt társadalmi létforma feltartóztathatatlan kialakulása, a mítoszvezérelt létállapot történelmi múlttá válása eliminálhatja azokat az elrettentő ellentmondásokat, melyek a ma élő többség oly keserves, emberhez méltatlan életét determinálják.

*

Miként a világegyetemet mozgásban tartó rejtett mechanizmus, a tömegvonzás léte felismeréséhez és jelentősége megértéséhez elég értő szemmel megfigyelni egy alma lehullását a fáról, egy patkány agykérgének olyan manipulálása, mely számára egy alul-fölül nyitott, oldalkapuvál ellátott üvegbúra felkeresését és annak nyitott felső peremére felugrását olyan fontossá teszi, hogy a cél elérése érdekében tűzön-vízen keresztül törje magát, lehetővé teszi az emberi társadalmat is teremtő és fejlődését biztosító rejtett agykérgi mechanizmus, a szerzett hajtóerő létezésének felismerését és jelentőségének megértését.

Az emberi társadalom, a Föld legfejlettebb élő organizmusa, melynek feltartóztathatatlan fejlődését egyetlen, örök hajtóerő, az élet minőségének szüntelen javítására törekvés biztosítja, természetes fejlődésének még nagyon korai szakaszában él. Az emberek mai mítoszvezérelt életformája azért tekinthető a társadalmi lét még éretlen, kiegyensúlyozatlan szakaszának, mert csak egy kisebbségnek van potenciális lehetősége agykérge veleszületett adottságai optimális kihasználására. Éretté, kiegyensúlyozottá akkor válik az emberi társadalom, amikor már mindenki számára megadatik, hogy élete felszálló ágában a számára optimális szerzett hajtóerő(ke)t agykérgébe építhesse.

Minden szerzett hajtóerő által determinált cél elérésének lényegében azonos az élettani mechanizmusa. Ugyanaz a mechanizmus működik egy kézműves agykérgi neuronjai megfelelő hálózataiban, amikor egyedi produktumát elkészíti, egy művész vagy tudós agykérgében, amikor valamely, esetleg éppen időtálló, egyedi művét megalkotja, miként egy célorientáltan együttműködő emberhálózat minden tagjának agykérgében

is. Az agykérgi működési mechanizmus, egyszerű, szürke, de a szerzett hajtóerők által determinált célok variabilitása végtelen. Ez teszi az egyes ember és az emberek közössége cselekvéseit végtelenül színessé, áttekinthetetlenül bonyolulttá.

Természetes velejárója a mítoszvezérelt társadalmi létforma mostani, már lecsengőben lévő végső szakaszának, hogy az adottságaiknak megfelelő, számukra értelmes életet biztosító szerzett hajtóerő(k) fellelésének hiányában ember-milliárdok élnek le életüket méltatlan körülmények között. Az ifjak (és ez világszerte a messze túlnyomó többség), akik olyan életkörülmények közé születtek, melyek nem teszik lehetővé, hogy életük felszálló ágában agykérgi adottságaiknak megfelelő szerzett hajtóerő(ke)t találjanak meg, és arra építve alakítsák ki életüket, pótcselekvést keresnek. Részvétel a tomboló érzelmi viharokat, indulatokat kiváltani kész sport és zenei eseményeken, szélsőséges politikai gyűléseken, vagy a fanatizáló hitélet élményei, csak úgy, mint az alkohol és a kábítószeres pótolják azt a hiányt, amelyet az életre szóló örömet, harmóniát, megelégedettséget nyújtani képes szerzett hajtóerő meg nem lelése teremt. Bár a tudomány viharos sebességűvé vált fejlődésének eredményeként már máig a rációvezérelt kor számára is alkalmas kommunikációs rendszerek alakultak ki, és az emberek születésüktől kezdve olyan információ tömeggel bombázottan élhetnek, mely akár csak a két világháború közötti évtizedekhez hasonlítva is szinte végtelennek tűnnek, ez idő szerint e tudás kihasználásának lehetőségei csak egy kisebbség számára adóttak.

Elméletem lényege annak kísérletes bizonyítása, hogy miként az emberi agykéreg működési mechanizmusából fakadóan alakult ki a még ma is működő mítoszvezérelt társadalmi létforma, a természetes fejlődés megállíthatatlanul vezet el a rációvezérelt létállapothoz, ahhoz a formációhoz, mely mindenki számára már az ifjúkorban lehetővé teszi agykérge adottságainak optimálisan megfelelő szerzett hajtóerő(k) fixálását, és ezzel egyedi léte harmonikus megélését.

*

Ezt a könyvet kellő figyelemkoncentrációra képes olyan olvasók számára írni, akik még nem horgonyoztak le fanatikus véglegességgel valamely misztikus hit mellett, vagyis még nyitottak észérvek megfontolására. Megértik, hogy amikor mi a laboratóriumban patkányainkat úgy manipuláljuk, hogy elnyomhatatlan szenvedélyükké váljon egy alul-felül

nyitott, kapu alakú oldalnyílással ellátott üvegbúra felkeresése, azért, hogy annak kapuján belépve végre felugorhassanak a felül nyitott üvegbúra felső peremére, ugyanazzal a mechanizmussal épült be egy szerzett hajtóerő agykérgükbe, mint azoknak az öngyilkos merénylökké manipulált fiatalemberekébe, akik ugyanilyen szenvedéllyel keresnek meg egy emberekkel zsúfolásig telt autóbust azért, hogy arra felszállva, a testükre kötözött bomba segítségével, önmagukkal együtt a járművet felrobbantsák.

Elméletem olyan eddig ismeretlen agykérgi/agytörzsi mechanizmusok elemzésére épül, amelyek az arra alkalmas emlősöket és az embert manipulálhatóvá teszik, de ezekre a tartópillérekre csak utalok. Akik a kísérletes adatok iránt érdeklődnek, azok néhány illusztratív elemzést, példaképp, a Függelékben olvashatnak, a részleteket pedig monográfiám magyar nyelvű változatában (Knoll, 2006) megtalálják.

Ebben a könyvben könnyen érthető példákon keresztül és azokhoz fűzött gondolatok kifejtésével szeretném az olvasót arról meggyőzni, hogy az emberhez, a Föld legmanipulálhatóbb élőlényéhez, nem tartozik semmi természetfeletti. Eltekintve az általa befolyásolhatatlan természeti katasztrófák hatásaitól, amilyenekre még az ember születése előtt, körülbelül 250, illetve 65 millió évvel ezelőtt már volt példa, mindaz ami eddig vele történt, éppúgy mint minden, ami ezután vele történni fog, kizárólag saját agykérge, illetve kollektíven tevékenykedő emberi agykérgék működésének eredménye.

Irodalom

- Ablonczy B (2000) Teleki Pál. Elektra Kiadóház. Budapest
- Bartov O (2001) In God's name: Genocide and religion in the twentieth century. Series: War and Genocide, Vol. 4. Berghahn Books. New York
- Bíbó I (1986) Válogatott tanulmányok. Magvető. Budapest
- Dewey J (1939) Freedom and Culture. GP Putnam's Sons, New York
- Einstein A (1971) Válogatott tanulmányok. Gondolat. Budapest
- Huntington SP (1996) The Clash of Civilizations and the Remaking of World order. Simon and Schuster. New York
- Iacopino V, Peel M (2002) The medical documentation of torture. Greenwich Medical Media. London
- Kádár G, Vágó Z (2005) Hullarablás – A magyar zsidók gazdasági megsemmisítése. Jaffa Kiadó. Budapest
- Kandinsky W (2004) Über das Geistige in der Kunst. Insbesondere in der Malerei. Originalausgabe von 1912. Revidierte Neuauflage. Bentelli Verlag. Bern
- Karsai L (2001) Holokauszt. Pannonica Kiadó. Budapest
- Kaufman SJ (2001) Modern hatreds: The symbolic politics of ethnic war. Cornell Univ Press. New York
- Knoll J (1969) The Theory of Active Reflexes. An Analysis of Some Fundamental Mechanisms of Higher Nervous Activity. Akadémiai Kiadó. Budapest; Hafner Publishing Company. New York
- Knoll J (2005) The Brain and Its Self. A Neurochemical Concept of the Innate and Acquired Drives. Springer. Berlin, Heidelberg, New York.
- Knoll J (2006) Az agy és tudata. A veleszületett és szerzett hajtóerők működésének neurokémiai értelmezése. Akadémiai Kiadó. Budapest
- Levene M, Roberts P (eds) (1999) Massacre in history. Berghahn Books. New York
- Libet B (1973) Electrical stimulation of cortex in human subjects, and conscious memory aspects. In: Iggo A (ed), Handbook of sensory physiology, Vol. II., Springer-Verlag, Berlin, Heidelberg, New York. pp743–790
- McNeill JR (2000) Something New under the Sun; An Environmental History of the 20th-Century World. W.W. Norton & Company. Inc., New York
- Malia M (2006) History's Locomotives. Revolution and the Making of the Modern World. Yale University Press. New Haven, London
- Márai S (1990) Napló 1943–1944. Akadémiai Kiadó. Budapest
- Messman S (2005) Kehila Kaifengben. Múlt és Jövő 1:106–118
- Németh L (1976) Kondor Béla. Corvina. Budapest
- Penfield W (1955) The permanent record of the stream of consciousness. Acta Psychologica 11:47–69
- Popper RK, Eccles JC (1977) The self and its brain. An argument for interactionism. Springer International. Berlin
- Schumpeter JA (1954) History of Economic Analysis. Allen and Unwin. London
- Standeisky É (2008) Antiszemitizmusok. Argumentum Kiadó. Budapest
- Szondi L (1944) Schicksalanalyse. B. Schwabe Co. Basel (1. kiadás)
- Twain M (1898) Concerning the jews. Harper's Magazine, March